

Στο Μαυροκκλήσι είχε από ώρα σκοτεινιάσει, μέσα στο δωματιάκι η Κατίνα άναψε τη γκαζόλαμπα, έβαλε με προ-σοχή το λαμπογυάλι και ανέβασε λίγο το φυτίλι της λάμπας, ένα απαλό φως φώτισε το δωμάτιο. Σε μια γωνιά, κάτω στο πάτωμα και πάνω σένα σκαμνί κάθονταν ο Σωτήρης.
Με το φως της λάμπας φωτίστηκε το δωματιάκι φωτίστη-κε και το πρόσωπο του Σωτήρη. Η Κατίνα τον κοίταξε, προσπάθησε να διαβάσει στο πρόσωπο του τις σκέψεις του, τις εντυπώσεις του, δεν τα κατάφερε, λίγο το φως. Αναγκάστηκε να τον ρωτήσει:
«Σουτήρ πως τα πέρασις στα Βρυσικά; Πως είδγις τουν κόσμου ικεί, τσχουριανοί, είνι καλνοί άνθρουποι;»
«Κατίνα πουλύ καλά και καλνοί άνθρουποι, κι του χουριό καλούτσκου, θα φανεί κείνου, κουντός ψαλμός αλληλούια. Αντε τώρα στρώσι να πέσουμι κιαπ'αύρου βλέπουμι».
Από έξω από την αυλή ακούστηκε η φωνή του πεθερού της.
«Κατίναα ε Κατίνα, γύρσι Σουτήρς απ'του Καραμπνάρι;» «Ναι αφέντη, γύροι, τουν θέλς;»
«Όχι νυφούδα, πέστι να κοιμθήτι, άντι καλό προυί». «Καλό προυί αφέντη» ανταπάντησε η Κατίνα.